РЕШЕНИЕ НА СЪДА

от 22 юли 2013 година

по дело E-15/12

Jan Anfinn Wahl/Исландската държава

(Член 3 от Споразумението за ЕИП — Член 7 от Споразумението за ЕИП — Форма и метод на изпълнение на директиви — Директива 2004/38/ЕО — Свободно движение на граждани на държавите от ЕИП — Ограничения на правото на влизане — Процедурни гаранции)

(2013/C 309/06)

По дело E-15/12 Jan Anfinn Wahl/Исландската държава — ИСКАНЕ до Съда от Hæstiréttur Íslands (Върховен съд на Исландия) съгласно член 34 от Споразумението между държавите от ЕАСТ за създаване на надзорен орган и съд относно тълкуването на член 27 от Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 г. относно правото на граждани на Съюза и на членове на техните семейства да се движат и да пребиват свободно на територията на държавите-членки, Съдът в състав Carl Baudenbacher, председател (съдия докладчик), и Per Christiansen и Páll Hreinsson, съдии, издаде решение на 22 юли 2013 г., чийто диспозитив постановява:

1. Съгласно член 7 от Споразумението за ЕИП всяка държава от ЕИП/ЕАСТ има право да избере формата и метода за изпълнение на даден правен акт, който съответства на Директива 2004/38/ЕО, в своето законодателство. В зависимост от правния контекст за изпълнението на дадена директива може да не се изисква непременно законодателно действие, стига тя да се изпълнява с безусловна обвързваща сила и с необходимата специфичност, точност и яснота, които са необходими, за да са изпълнени изискванията за правна сигурност.

2. Достатъчно е държавата от ЕИП да основе съответното решение съгласно член 27 от Директивата да не предостави на дадено физическо лице, което е гражданин на друга държава от ЕИП, разрешение за влизане на нейна територия, на съображения, свързани с обществения ред и/или обществената сигурност, само след извършването на оценка на заплахата, в която се оценява ролята на лицето в присъединяването на ново поделение към организация, в която лицето членува, и в която оценка заключава, че организацията е свързана с организираната престъпност и че в държавите, в които тази организация е успяла да се утвърди, организираната престъпност се е увеличила. Освен това оценката трябва да се основава изключително на личното поведение на въпросното лице. Нещо повече, това лично поведение трябва да представлява истинска, актуална и достатъчно сериозна заплаха за някой от основните интереси на обществото и ограничението на правото за влизане трябва да бъде пропорционално. С оглед на важните въпроси от фактологично и правно естество е от компетентността на националния съд да определи дали тези изисквания са изпълнени.

3. Никоя държава от ЕИП не може да бъде задължена да обяви дадена организация и членството в нея за незаконни, преди да откаже на член на тази организация, който е гражданин на друга държава от ЕИП, разрешение да влезе на нейна територия съгласно член 27 от Директивата, ако това обявяване в незаконност не се счита за уместно предвид обстоятелствата. Въпреки това държавата от ЕИП трябва да има ясно определена позиция относно дейностите на тази организация и, считайки ги за заплаха за обществения ред и/или обществената сигурност, трябва да е предприела административни мерки, с които да се противодейства на тези дейности.

4. За да може да се позове на наличието на заплаха за обществена политика и/или обществената сигурност съгласно член 27, параграф 1 от Директивата, не е достатъчно държавата от ЕИП да е определила като наказуемо определено поведение, което се състои в заговорничене с друго лице за възлагането на акт, което е част от дейностите на престъпна организация.

5. Националните административни органи трябва да гарантират, че са налице достатъчно доказателства, за да могат да заключат в съответствие с член 27, параграф 2 от Директивата, че има вероятност въпросното лице да прояви лично поведение, което представлява действителна, актуална и достатъчно сериозна заплаха, засягаща някой от основните интереси на обществото. От компетенциите на националните съдилища е да определят, в съответствие с принципите на равностойност и ефективност, дали това е изпълнено в съответния случай.